

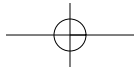
KELLERMAYER MIKLÓS

„...mert nem tudják, mit cseleksznek”

Ami a lényegünket illeti, közülünk az első is pontosan az volt, mint mi. Élőlény, aki tudhat, aki megismerheti az igazságot, aki szabadon dönthet, mit cselekszik. Igen, ilyen élőlények vagyunk, mi emberek, kivétel nélkül mindannyian. Nem több és nem kevesebb! Az anyagi világmindenség egyedüli létezője, aki egyedüliségében szabad, aki egyedüliségében felszabadított a világmindenséget átfogó törvényi rend automatikus érvénye, automatikus „parancsa” alól. És ez az élőlény mostanra bajba, nagyon nagy bajba jutott. Nem azért, mert van, hanem azért, amit tesz. Nem azért, mert sok van belőlünk, mert túlnépesedett az emberrel a Föld, hanem azért, ahogyan élünk. Hiszen úgy élünk, úgy cselekszünk, hogy közben ártunk, közvetlenül is és közvetetten is önmagunknak is és utódainknak is egyaránt. A lényegünkből fakadóan mi emberek vagyunk a világmindenség egyedüli létezője, aki felszabadult a természeti törvény automatikus „parancsa”, automatikus érvényesülése alól, tehát egyedüli, aki árthat, s íme mostanra ártunk is. Mindannyian ártókká lettünk! Úgy élünk, hogy mindenki árt! Ez valóban örület! Próbálnánk tagadni, de sajnos nem lehet. Így a kérdés, hogy miért következhetett ez be, miért élünk ártó életet, lett a jelenünk és a jövőnk legfontosabb kérdése. Részleteire bontva így kérdezhetünk: Miért irtjuk az éltetőket, az erdőségeket? Miért öljük meg magzatainkat, Magyarországon fél évszázad alatt következetesen kettőből az egyiket? Miért botránkoztatjuk, miért nyomorítjuk meg testileg és lelkileg azokat, akik megszülettek, akik megmenekültek az anyaméhben belüli legyilkoltatásuk elől? Az első válasz talán az, hogy gondolkodás nélkül cselekszünk, csak azért tesszük, mert mindenki ezt teszi. A második válasz az lehetne, hogy bár tudjuk, bajt teszünk, és akarnánk is mást cselekedni, de nincs hozzá se erőnk, se bátorságunk, se tudásunk, se méltó vezérünk. Végül az is lehet a válasz, és valójában ez a válasz áll legközelebb az igazsághoz, hogy nem tudjuk, nem fogjuk fel, mit is cselekszünk. A tudásunk, az elménk, a fogalmaink vannak megzavarodva.

Egy biztos: a bajba jutottságunk ténye. Sőt, a baj akkora, hogyha nem következik be rövid időn belül lényegi változás az emberiség életvitelében, ha minden így halad tovább, az erdőségek pusztítása, a talaj eróziója, a védő ózonpajzs tönkretétele, a környezet, a talaj, a vizek és a levegő elszennyezése, mérgezése, akkor 30, 50, 80 év múlva, amikor az összes fosszilis energiaforrás (kőszén, kőolaj, földgáz) mind elfogy, a Föld az ember számára lakhatatlanná vagy csak különös kínok közt lakhatóvá válik.

Ami a mát, a jelent illeti, a feltornyosuló bajok elszenvedésében óriási különbségek vannak az egyes országok, az egyes népek, az egyes egyének között. Vannak

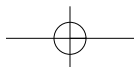

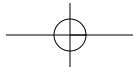
nyomorgó, éhező szegények, és vannak lázítóan gazdagok. Ez a különbség azonban csak időleges, mert a végeredmény, a Föld ember számára lakhatatlanná válna egyformán lesz érvényes gazdagra és szegényre. Az életforma, amelyben az emberiség ma él, országtól függetlenül, egyértelműen diktatúra, életellenes diktatúra. Nem kétséges, hogy az egész földre kiterjedő, egyre mélyülő életellenes diktatúra 250 év óta a kőszén, a kőolaj és a földgáz igazságtalan kisajátításából táplálkozik. Az, hogy mikor jött, mikor élt közülünk az első itt a Földön, vitatott. Egyik nézet szerint 200 000, a másik szerint 2–4 millió évvel ezelőtt. Lényegileg mindegy, mert a kőszén a 200–400 millió évvel ezelőtt itt burjánzó növényekből, erdősegekből, míg a kőolaj és a földgáz a 2–4 milliárd évvel ezelőtt élő parányi élőlényekből származik. Vagyis sokkal korábról, mint ember élt a Földön. Az embernek tehát semmi köze sincs a létrejöttéhez. Következésképpen az igazság érvénye miatt a föld mélyén felhalmozódott fosszilis energiaforrások vagy senkié, vagy mindenkié egyformán. Senki, senkik nem sajátíthatták volna ki. Senki, senkik nem gazdagodhattak volna meg belőle. Nem ez történt! Sőt tényként kell kijelenteni, hogy minden életellenes ártás, az emberiség nagy bajba jutottsága erre az igazságtalanságra vezethető vissza. Az elmúlt 250 évben bekövetkezett értékvélság és az óriási pénz- és tőkefelhalmozás, ami valójában nem más, mint a bankokban nyilvánartartott, fegyverrel védett felhalmozott semmi, felhalmozott eladósodottság egyértelműen a fosszilis energiaforrások igazságtalan kisajátításából és zabolátlan égetéséből ered. Ez egyben azt jelenti, hogy a diktátor nem a meggazdagodott emberi személy, személyek, akire, akire haragudhatnánk, akiket gyűlölnénk, akiknek megsemmisítésétől a bajok orvoslását várhatnánk, akiknek legyilkolására irányulnak a terroristák tettei, hanem az embertől elidegenedett felhalmozott semmi, felhalmozott eladósodottság.

Ahogy korábban kifejtettük, az egész Földre kiterjedő életellenes diktatúra, zsarnokság tombol, amelyet jellemzően és felettébb kifejezően II. János Pál pápa a „halál civilizációjának”, a „halál kultúrájának” nevezett. Illyés Gyula: *Egy mondat a zsarnokságról* című verse erre a „globalizált” életellenes diktatúrára, életellenes zsarnokságra is érvényes. Egy rövid idézet ebből a versből örök figyelmeztetés lehet:

*„hol zsarnokság van,
mindenki szem a láncban;
belőled búzlik, árad,
magad is zsarnokság vagy...”*

Döbbenetes, de sajnos igaz! Életellenes diktatúra, életellenes zsarnokság tombol a világon, különösen Magyarországon, és mi ennek mindannyian cselekvő részesei vagyunk. Az egyéni tudásunk és a közös tudásunk a tudomány mélyén bekövetkezett zavart próbáljuk itt röviden megvizsgálni, mert alig lehet kétséges, hogy mindannyiunk életellenessége, mindannyiunk „szemmé válása” az életellenes diktatúra láncában csak úgy képzelhető el, hogy valójában nem tudjuk, nem fogjuk fel, hogy mit is cselekszünk.

Szeretnék rámutatni, hogy ma minden tudományos konferenciát, minden tudományos előadást, minden tudományos közleményt illik, sőt kötelező azzal kezdeni, hogy a tudomány az utóbbi időben óriásit fejlődött. Ha ez így van, akkor a Föld kitüntetett értékének, az élővilágnak és benne az emberiségnek egyre nagyobb biztonságban kellene élnie. Ha ez nincs így, akkor a szavak és a valóság között ellentmondás van. Igenis ellentmondás, feloldhatatlan ellentmondás van a tudomány fejlődésének hirdetése és a bajba jutottság ténye között. A fejlődés fogalma ugyanis minőségi gyarapodást, jobba, tökéletesebbé válást is jelent. Tehát, ha igazán fejlődött a tudomány, akkor ennek eredményeként az életnek, az élővilág minden tagjának, de leginkább az egyes emberek életének egyre biztonságosabbnak kellene lennie. Csakis ez lenne elvárható. De ez sajnos nincs így! Nagyon nincs így! Olyannyira nincs, hogy – ahogy korábban már közölték – a Föld lakhatatlanná válása az ember számára „karnyújtásnyira”, egy-két emberöltő közelségébe került. A tudomány fejlődik, közben pusztul az élővilág, pusztul az ember, a halál dárídózik. Mi ez? Mi ez, ha nem ellentmondás?

Próbálnánk mi is az ősidőktől elfogadott nézetet ismételni, nevezetesen azt, hogy a tudomány szent, ártatlan világ. A tudomány mindenkor az igazság, a feltárt igazságok birodalma. Művelői, a tudósok mindenkor igaz kutatók, csak az igazságot keresik, és ha valami újabb igazságot, a világmindenséget átfogó törvényi rend újabb részletét tárják fel, azt önzetlenül teszik közzé. Az ártásokban, az élővilág s azon belül az emberiség bajba jutottságában a tudománynak, a tudósoknak semmi szerepük nincs. Csak a politikusok, a végrehajtók a felelősek, ők a bűnösök.

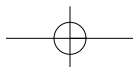
A baj jellege és súlyossága miatt azonban ez a nézet, ez az állásfoglalás ma már tovább nem tartható. Az életellenes ártásokban, az élővilág kémiai anyagokra és más okokra visszavezethető pusztításában, a népirtásokban, a magzatgyilkolásban, a humán embriók kísérleti felhasználásában a tudomány, különösképpen az élettudomány „fő áramlatának” („the main stream”-nek), a pályázati pénzekkel támogatott, vagyis a pénzforrásoktól függő tudománynak sajnos cáfolhatatlanul közvetlen szerepe van.

Először ennek az állításnak a bizonyítékait, majd a hogyan következhetett be a tudománynak ez a válsága kérdésekre adható válaszokat kell megvizsgálni. Sorrendben a bizonyítékok ezek lehetnek:

1. Mindenki ellenőrizheti, napról napra tapasztalhatja, hogy az elfogadott („established”), vagyis a média által közvetített tudományos világban, a tudomány főáramában tagadják, kötelező tagadni magát a tény, az élővilág és benne az emberiség bajba jutottságát. Amikor a tények súlya alatt a bajba jutottságot, ezt már végképp nem lehet tagadni, elkezdik jelentéktelennek nyilvánítani. A „minden ismétlődik, mindig voltak bajok, majd magától minden rendbe jön” hamis jelszavak alatt kisebbitik a bajt, és különösen azt hallgatják el, ami visszafordíthatatlanul károsodott.

2. Azt a bajt, amit végképp nem lehet letagadni, a tudomány nevében törvényt szerűnek, a túlnépesedésből fakadónak állítják.

3. A tudomány mindenhatóságát hirdetik, és mindentudást tettetnek! (Magyarországon, ahol a bajba jutottság a legnagyobb, ahol az életellenes ártások különösen

súlyosak „Mindentudás Egyetemére” járatják – a TV csatornáin keresztül – az egész országot.)

4. Elméleteket, döntő többségükben hamisakat tényként, feltárt igazságként hirdetnek és tanítanak a felnövekvő ifjúságnak.

5. Megtévesztésül hamis fogalmakat, idegen szavakat, idegen neveket „csempésznek be” a fogalomtárba.

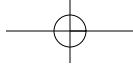
Ezzel már el is érkeztünk a „hogyan?” kérdés megvilágításához is. Időrendben a megtévesztő, hamis fogalmak „becsempészését” a fogalomtárba megelőzi az elméletek (döntő többségükben hamisak!) tényé, feltárt igazsággá „varázsolása”, majd az iskolákban, az egyetemeken az ártatlan fiataloknak illetően való tanítása. Azért, hogy ez az állítás is bizonyítva legyen, kötelező megvizsgálni az elméletek lehetséges változatait.

Az elméleteknek valójában 3 változata van:

1. A munkaelméletek (munkahipotézisek). Ezek nagyon fontosak! Ezek tulajdonképpen a kutató képzeletének megfogalmazásai. A kutatási szándék, a kutatási terv felvázolásai, amely nélkül a kutatás valóban elképzelhetetlen.

2. A tudáshiányt, a tudás hézagait pótló elméletek. Ezek addig nem ártalmasak, amíg elméletként, szigorúan a kitalálójuk elméleteként kezeltetnek. Viszont feletébb ártókká válnak, ha feltárt igazságként, sőt bizonyított tényként, dogmává emelt igazságként kezdik őket kezelni, hirdetni, tanítani. Sajnos az élő sejtekről tanított tananyag, az 1000 oldalt is meghaladó kézikönyvek hemzsegek az ilyen dogmává változtatott elméletektől. Sőt, ha pontosak akarunk lenni, az élővilág lényegéről, az elemi egységéről, az élő sejtről ma oktatott tananyag a dogmává változtatott, dogmává merevített elméletek (döntő többségükben hamis elméletek!) halmaza. Hiszen úgy, ahogy tanítják, elmélet a sejt felszíni membrán és minden membrán a sejt mélyebb rétegeiben. Elmélet a membránba ágyazott összes pumpa, csatorna és receptor is. Hasonlóképpen a sejt felszíni membránhoz rendelt elektromos potenciálok, a nyugalmi és akciós potenciálok mind elméletek. Elmélet az élő sejt belüli szabad oldat (a cytosol), a proton pumpák és az energia „makroerg foszfáthoz” rendelése, együtt a különböző „szignál-transzdukciókkal”, enzim kaskádokkal. A tényen, nevezetesen azon, hogy ezek mind, mind elméletek, semmit sem változtat, hogy az elmúlt fél évszázadban majdnem mind egyiket Nobel-díjjal jutalmazták. Rendkívül elszomorító, hogy a legmagasabbnak elfogadott tudományos díjat egyáltalán hogyan lehet elméletért odaítélni. De, ami még sokkal elszomorítóbb és a helyzet súlyosságát többszörösen alátámasztja, hogy a díjazott elméletek döntő többségükben, mindenki által bizonyíthatóan hamisak is.

3. Az elméletek harmadik csoportja a tudomány számára soha meg nem ismerhető, soha át nem léphető határ elhomályosítását, letagadását „hivatott” szolgálni. Ilyen határ pedig van. A tudomány bizonyítja ezt a határt akkor, amikor elvisz valami olyan az egyszeri létrejöttéhez, amelyből folytonos lét bontakozott ki. Ekkor a keletkezés tényén túl a tudomány rámutat a törvényre is, ami a kibontakozást vezérelte, ami az időbeli létnek keretet szabott és szab. A törvényt az élettelen világnál is és az élő-

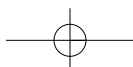

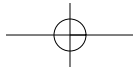
világnál is a tudomány tökéletesnek, ésszerűnek és célszerűnek bizonyította, folytonosan bizonyítja. A tudomány „egyszer egyet” mint folytonos létezedtet az élettelen anyagi világ kezdeténél és az 5 milliárd éves Földünkön úgy 4 milliárd évvel ezelőtt az első élő sejt, Darwin elnevezésében a „progenitor”, létrejötténél bizonyít. Kétségtelen, hogy minden ember életének kezdete is „egyszer egy”.

Az elméletek, ahogy taglaltuk, igazsággá, tényé, tényként oktató tananyaggá válhatnak, majd az ártás befejezéseként egyetlen fogalommá „koncentrálódhatnak”. Számos példa van erre, számos példát kellene nekem is felsorolni most, de az írásom megkívánt szűk terjedelme miatt csak egyetlen példa bemutatására vállalkozom. A bemutatásra kiválasztott fogalom az evolúció. Így magyarosítva, ahogyan használjuk a közbeszédben, a tanításban, a média csatornáin, vagyis mindenhol.

Kevéssé gondoljuk végig, hogy ez a fogalom nem egy, hanem két elméletet, sőt mi több, két elmélethalmazt koncentrál egyetlen fogalommá. Az élet keletkezésének elméleteit az ún. „molekuláris fejlődés” elméletek halmazát és az ember fajba sorolásának elméletét. Az eddig elmondottak alapján nem lehet nagyon meglepő, hogy mindkét elmélet, elmélethalmaz hamis, és meghatározó szerepet játszott az emberiség nagy bajba jutottságában. Az elméleteket egyé koncentrázó evolúciófogalom egyik oldalról az élettelen anyagi világ és az élővilág, másik oldalról az emberi személy és minden más élőlény közti lényegi különbséget próbálja elmosni. Élő sejtet, nemhogy a 4 milliárd évvel ezelőtt valahogy egyszer létrejött egyetlen, a „progeniort” nem tudta az ember létrehozni, de semmilyen, a legegyszerűbbnek véltet se, soha. Sőt, elpusztult sejtet se tudott soha újraéleszteni. A molekuláris evolúciós elméletek ezt a legdöntőbb tény, igazságot hallgatják el, holott az élővilág védelmének parancsa éppen ebből a tényből fakad, kellene, hogy fakadjon. Hiszen mi, emberek nem tudunk élő létrehozni, ezzel szemben az élővilág, leginkább a zöld növények, a fák, az erdőségek eltartottai vagyunk. Ami a másik elméletet, az ember fajba sorolását ténynek hirdető fajelméletet illeti, a közvetlen és a közvetett ártások listája óriási. Ide sorolhatók a népiirtások, különösen a zsidó nép kiirtására tett kísérlet, a holocaust is. Hiszen, ha tudományosan indokolt az embereket fajba, alfajokba sorolni, és ha arra is tudományos megalapozottság van, hogy az egyes élő fajokat magasabb és alacsonyabb rendűeknek tarthatjuk, a nagyobb katonai hatalommal rendelkező nép magát fejlettebbnek fogja tartani, és a másikat fejletlenebbnek ítélve belekezd, tisztán nemesítési szándékkal, a kiirtásukba. Ez történt, pontosan ez! Mégsem erről beszél a világ. Miért? A művi abortuszok is a fajelméletre vezethetők vissza éppen tudományosan hazudott elméleti alapon. Hiszen ennek az elméletnek keretében azt hazudják, ezt kell az ártatlan fiataloknak mint tény, bemagolni, hogy az egyes élőlények az egyedfejlődésük során megismétlik a törzsfajlás fő lépéseit. Vagyis azt sugallja a ténynek hazudott elmélet, hogy a méhen belül megölt magzat valahol a törzsfajlás alacsonyabb fokán leledző élőlény, nem emberi személy. A humánembrió-kísérletek engedélyeztetése is a hamis fajelmélet alapján történik ott, ahol megtörténik. Végül a Föld túlnépesedése mint a bajok oka magyarázat is a hamis evolúciós fajelméletben gyökerezik.

Ez a rövid írás nem akart más lenni, mint figyelemfelkeltés arra, hogy a fogalmak, amelyeket ártatlanul nap nap után használunk, nem feltétlenül egyértelműek, nem fel-

tétlenül igazak! A fogalmak igazi jelentését mindenkinek magának kell ellenőriznie! Mindenkinek csak egyetlen igaz saját „szerzeménye”, igaz saját kincse van: az igazság, a valóság alapú saját világgépe. Ez nem más, mint a saját fogalomtára, amelyben csak igazság van! A saját valóság alapú világgépét mindenkinek magának kell kiépítenie úgy, hogy csak igazságot rak igazság mellé. A már elfogadott és elraktározott igazságokkal kell minden alkalommal ellenőrizni az újabb fogalom igazságát. Ha ekkor ellentmondást fedez fel, nem raktározza el az újonnan megismert fogalmat, mert nem lehet igaz, mert igazság nem mond, nem mondhat ellent igazságnak. A saját valóság alapú világgép kiépítését már a felnövekvő korban kell elkezdni! Erre a felelősségre kell, kelle-ne minden fiatalt tanítani. Azt is fontos tudni, hogy nincs külön igazság a templomban és külön igazság az iskolában, a munkahelyen, a mindennapi életben. Csak egyetlen igazság, egyetlen „igazságtár” van, és ez örök!

Sajnos az élettudomány tele van hamis fogalmakkal, hamis elnevezésekkel. Generációkon keresztül igazságként tanításukban van a legfőbb oka az összes bajnak, az élővilág elleni összes ártásnak, amiben azért vagyunk részesek, mert éppen a ténynek tanított hamis elméletek és a belőlük származó hamis fogalmak miatt nincs határozott igazságalapú saját világgépünk. Következésképp nem tudjuk, nem fogjuk fel az élővilág és önmagunk lényegét és így a tetteink visszafordíthatatlan ártásait. Valójában nem tudjuk, nem fogjuk fel mit is cselekszünk. Felelőtlennek látszunk, és ami az „eredményt” illeti, nem is vagyunk mások, mint felelőtlenek. De nem magukban a tetteinkben, hanem az igazságalapú saját világunk kiépítésének elmulasztásában. Az életellenes tetteink, a rászédhetőségünk az életellenes ártásokra, magzataink legyilkolására, gyermekeink megnyomorítására, beteg hozzátartozóink kegyes halálba küldésére, az éltető erdőségek kiirtására és még sok, sok ártásra mind, mind ennek a mulasztásnak a következménye. Ha nincs igazságalapú saját világgépünk, nem vagyunk, nem lehetünk szabadok. Ahogy ezen írás első mondatában leszögeztük, a lényegünk az, hogy olyan élőlény vagyunk külön, külön mindannyian, aki tudhat, aki megismerheti az igazságot, aki az igazság megismerése után szabadon dönthet, mit cselekszik. De csak utána! Csak az, az ember cselekedhet szabadon, aki ismeri az igazságot, akinek van igazságalapú saját világgépe, aki igazságban él. Erre az alapvető igazságra figyelmeztet Krisztus a Szentírásban: „Ha kitartotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket.” A fordítottja is pont így igaz: csak az igazság tesz szabaddá! Ez az, amit a bajba jutottságunkkal mindannyian egyre inkább megtapasztalunk.

Végre világosan látnunk kell, hogy a tudomány vívmányának, ténynek, feltárt igazságnak hirdetett, tanított hamis elméletek mostanra többségükben fogalmakká „koncentrálódtak.” Ezért olyan nehéz a leleplezésük. Hogy mikor következik be az élővilágról, az élő sejtekről, az élőlényekről és legfőképp rólunk, emberi személyekről oktatott tananyag megtisztítása a hamis elméletektől és a belőlük formált hamis fogalmaktól, megmondhatatlan. De hogy ennek be kell következnie, az biztos! Magát az igazságot, nevezetesen azt, hogy az élettudomány telítve van ténynek tanított hamis elméletekkel, hamis fogalmakkal, mindenkinek tudnia kell! Ez ma az emberiség első és legfontosabb lépése a gyógyuláshoz vezető úton.

